

Arrest

nr. 285 843 van 8 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. FEGUY *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 18 december 2020.

1.2. Op 20 september 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 7 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Moheb Khel, een subdorp van Meshwani, gelegen in het district Tagab in de provincie Kapisa. U bent Pashtun van origine en bent geboren in het jaar 2001.

Rond uw elfde heeft u samen met een vriend van uw oom een schoenenwinkel geopend in Tamir bazar in het districtscentrum van Tagab. Nadat die vriend zich terugtrok uit de winkel – u was toen ongeveer 14 jaar oud - hield u deze met uw jongere broer open.

Elke ochtend nam u de motorfiets van uw huis naar de winkel. Uw problemen begonnen twee dagen voor uw vertrek uit Afghanistan op 28 september 2019 toen u thuiskwam van uw werk en u werd aangesproken door twee Talibanleden met bedekt gezicht. Zij vroegen u om bommen voor hen te plaatsen of de wapens op te nemen en met hen mee te komen naar de moskee. U weigerde. U verklaart dat de reden dat ze uw hulp wilden was dat u elke dag met de motorfiets naar het districtscentrum ging en u daardoor bij uitstek geschikt was om voor hen bommen te plaatsen onder kleine bruggen.

Toen u de volgende ochtend omstreeks 06u30 met uw broer richting jullie winkel wilde vertrekken, werd u tegengehouden door vier Talibanstrijders. Ze vroegen u wederom om lid te worden en met hen mee te komen. U weigerde echter opnieuw. Ditmaal vielen ze u aan en u brak een tand. Een oude vrouw uit uw dorp probeerde u te beschermen maar ook zij werd door de strijders aangevallen. Dit zorgde ervoor dat uw dorpelingen tussenbeide kwamen en u en uw broer scheidden van de strijders. Ze raadden u en uw broer verder aan om binnenshuis te blijven. U volgde dat advies op.

Diezelfde dag, 26 september 2019, kreeg u rond 14u30 een dreigbrief van de Taliban waarin stond dat u niet op hun verzoeken was ingegaan en dat u daarom gedood zou worden. Tevens zou in de brief staan dat u zich aan hen moest presenteren.

Uw oom contacteerde een smokkelaar en u vertrok dezelfde dag nog samen met uw broer uit Tagab richting Kabul. Van Kabul reisden jullie naar Nimroz, waar jullie de grens met Iran overstaken. Via Turkije en Griekenland bereikte u vervolgens Europa. Uw broer slaagde er echter niet in de Turkse grens over te steken en verblijft daar tot op heden. In Griekenland werden uw vingerafdrukken achtereenvolgens op 16/01/2020 en 04/02/2020 genomen. Een dag voor u een verzoek tot internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten indiende, kwam u in België aan. Uw verzoek werd op 17/12/2020 geregistreerd.

U verklaart dat uw familie sinds uw vertrek geen problemen meer gehad heeft.

Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten voor: de taskara's van uzelf, uw vader en uw broer en een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban vervolgd te worden omdat u niet bereid zou zijn geweest een opdracht voor hen uit te voeren, noch om de wapens voor hen op te nemen.

U maakt niet aannemelijk dat u in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van de Conventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet. Een aantal elementen tasten de geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken in doorslaggevende mate aan.

Ten eerste kan er geen geloof worden gehecht aan uw verhaal dat de taliban een beroep zouden hebben gedaan op u en uw broer om bommen te plaatsen op de route van Moheb Khel naar Tamir bazar. Uw verklaringen over dit voorval zijn immers op meerdere punten onlogisch van aard.

Elke ochtend reden u en uw broer met de moto van jullie huis in Moheb Khel naar jullie winkel in de bazar van Tagab. In de ogen van de Taliban zouden jullie daardoor bij uitstek geschikt zijn om onderweg bommen onder enkele bruggen te plaatsen. (CGVS p. 26) U verklaart dan ook omwille van die reden op de avond van 25 september 2019, een dag voor het krijgen van bovenvermelde dreigbrief, door twee Talibanstrijders benaderd te zijn. (CGVS p. 30) Was u niet bereid de bommen te plaatsen, moest u voor hen de wapens opnemen. Wat dit element in uw relaas betreft, dient het in eerste instantie opgemerkt te worden dat u tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken uitsluitend gewag maakte van een algemene vraag vanwege de taliban om de wapens op te nemen en hen te vervoegen (CGVS vragenlijst, nr.3 5). U liet het met andere woorden volledig na te vermelden dat de taliban uitdrukkelijk van zins waren u de concrete opdracht toe te vertrouwen om bommen te gaan plaatsten onder bruggen. Gezien uw specifieke rol in het volbrengen van desbetreffende opdracht en het feit dat men u hierover op rechtstreekse wijze heeft aangesproken, is het echter bijzonder merkwaardig en hoogst onaannemelijk dat u dit element niet eerder vernoemd heeft en u slechts gewag maakte van een algemene vraag om de wapens op te nemen. Het betreft hier een fundamenteel verschil met de wijze waarop u de feiten op het CGVS presenteert. Bijgevolg doet dit afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien lijkt het evenmin plausibel dat de taliban een dergelijke opdracht, het plaatsen van bommen onder bruggen, zouden toevertrouwen aan iemand die ze nooit eerder gecontacteerd hebben, en waarvan ze dus bijgevolg niet kunnen weten of die persoon al dan niet betrouwbaar is. De facto stelt u dat de taliban de moeite zouden doen een plan voor een aanslag of aanslagen uit te werken en hiervoor een beroep te doen op een totaal onbekende persoon die voorts geen enkele ervaring heeft in de ommeegang met explosieven. Zoals reeds aangehaald, verklaart u dat uw centrale rol in het plan voortvloeide uit het feit dat u elke dag met de brommer richting Tamir bazar reed. Het moge duidelijk wezen dat dit argument geenszins kan overtuigen. Het is namelijk erg onwaarschijnlijk dat er zich onder de personen die zich elke dag richting de bazar begaven, geen betrouwbaardere kandidaten met de juiste motivatie en meer kennis van zaken te vinden zouden zijn. Zoals blijkt uit onderstaande informatie, had de taliban geen gebrek aan vrijwillige strijders. Aansluitend hierop is het ten tweede hoogst opmerkelijk dat de taliban u, een dag nadat u weigerde uw medewerking te verlenen, meteen weer zouden trachten in te lijven. Niet alleen verklaart u met andere woorden dat de taliban hun vertrouwen zouden stellen in een onbekend persoon, maar ook dat ze diezelfde persoon nog steeds betrouwbaar zouden achten nadat hij hun oproep in eerste instantie volkomen naast zich neerlegde. Aan de naïeve houding die u hier aan de taliban toeschrijft, kan evenwel geen enkel geloof gehecht worden.

Wat betreft uw verklaringen over gedwongen inlijving door de taliban kan het volgende worden opgemerkt. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat hoewel de taliban geen formele rekruteringsprocedures hadden, er toch kan worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. De sociale structuur in Afghanistan bestaat uit het hoofd van de familie, die beslissingen neemt voor de familie en de stam of gemeenschap met leiders die beslissingen maken voor de hele gemeenschap. De taliban probeerden de steun van lokale commandanten, de gemeenschap en de stamoudsten te verkrijgen. De beslissing om strijders te mobiliseren werd gemaakt door dorpsoudsten. Rekrutering gebeurde veeleer op groepsbasis dan individueel. Er werd beroep gedaan op familiale-en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering waren hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel, financiële noden en religieuze overtuiging. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat talibanrekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurde. Gedwongen rekrutering door de taliban werd door verschillende bronnen dan ook als uiterst exceptioneel voorgesteld. De argumenten die hiervoor aangehaald waren zijn het overschot aan vrijwillige strijders en het feit dat gedwongen rekrutering de bevolking van de taliban deed vervreemden. Aangezien de beschrijvingen die u in het kader van uw asielverzoek geeft over de manier waarop de taliban zou hebben geprobeerd u in te lijven (taliban die plots, zonder enige voorafgaande ontwikkelingen, komen aankloppen met de bedoeling u een missie toe te vertrouwen en in te lijven), weinig kenmerken vertonen van de rekruteringsmethoden die blijkt uit de informatie, kan er ernstig worden getwijfeld aan uw verklaringen daaromtrent.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u de oproep van de taliban om een concrete opdracht voor hen uit te voeren en/of u bij hen aan te sluiten zou hebben gekregen en geweigerd, kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde aanval op uw persoon op de ochtend van 26 september 2019. U brengt deze aanval namelijk rechtstreeks in verband met uw weigering de taliban te vervoegen. (CGVS p. 27) Gezien het voorgaande element echter niet geloofwaardig geacht wordt, kan er bijgevolg ook geen sprake zijn van een oorzakelijk verband met de door u vermelde aanval.

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen omtrent de door u op 26/10/2019 ontvangen dreigbrief, het laatste vervolgingsfeit enkele dagen voor uw vertrek uit het land, evenmin konden overtuigen.

Om te beginnen brengt u de brief opnieuw in verband met de voorgaande feiten wanneer u aangeeft dat er in beschreven staat hoe u weigerde lid te worden van de Taliban. (CGVS p. 29) Wat dit betreft, moet nogmaals worden benadrukt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u op een eerder tijdstip zou zijn opgeroepen om de Taliban bij te staan. Daar komt bij dat de datum waarop de brief is opgesteld niet consistent is met de verscheidene andere tijdsaanduidingen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud naar voren schoof. Zo beweert u de brief gekregen te hebben op dezelfde dag van de aanval, zijnde 26 september 2019, ergens tussen 14u en 15u30. U stelt dit zo precies te weten omdat u slechts twee dagen later het land ontvluchtte. (CGVS p. 31) Meer algemeen geeft u meermaals aan in de maand september vertrokken te zijn. (CGVS p. 4, p. 25 & p. 34) Op DVZ verklaart u het land dan weer op twee of drie oktober 2019 verlaten te hebben, wat tegenstrijdig is met uw verklaringen voor het CGVS. Na vertaling blijkt bovendien dat de dreigbrief dateert van 06/08/1398, wat overeenkomt met 26/10/2019. (CGVS p. 21)

Kort samengevat beweert u met andere woorden enerzijds dat alle vervolgingsfeiten zich in de twee dagen voor uw vertrek op 28/09/2019 hebben afgespeeld. Het kan in dezen overigens opgemerkt worden dat u telkens uit eigen beweging gebruik maakt van de westerse kalender. In de verklaringen die u hieromtrent geeft, bent u tevens opvallend specifiek in uw tijdsaanduidingen. Terzelfdertijd is het zo dat u expliciet verklaart de dreigbrief twee dagen voor uw vertrek, zijnde op 26/09/2019, ontvangen te hebben maar dat deze integendeel gedateerd is van 26/10/2019. Het betreft hier dus een verschil van een volledige maand. Dit doet in ernstige mate afbreuk aan de bewijskracht van de brief en de geloofwaardigheid van uw relaas in het algemeen. Wanneer geconfronteerd met deze inconsistenties stelt u slechts het volgende: 'dat is mijn hoofd. 1 jaar en 2 maanden was ik onderweg. Misschien heb ik een fout gemaakt.' (CGVS p. 31) Voor iemand die duidelijk vertrouwd is met de westerse kalender en uiterst specifiek is in zijn tijdsaanduidingen, kan dit echter niet tellen als verschoning voor het feit dat uw verklaringen over het moment waarop u de brief zou hebben ontvangen en kort nadien vertrokken zou zijn uit het land niet overeenkomen met de inhoud van een document dat u zelf voorlegt om deze feiten te staven.

De door u voorgelegde foto waarin u te zien bent met een gebroken tand wijzigt niets aan deze vaststelling. Zoals reeds vermeld, stelt u namelijk dat u werd aangevallen omdat u weigerde in te gaan op de oproep van de Taliban. Gezien het feit dat het voorgaande element echter niet geloofwaardig geacht wordt, kan er bijgevolg ook geen sprake zijn van een oorzakelijk verband met de aanval op uw persoon. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Hetzelfde is waar wat betreft het document ter erkenning van uw verhaal en ondertekend door malek en districtshuis. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, dat in Afghanistan een hoge mate van corruptie bestaat en dat dergelijke documenten gemakkelijk tegen betaling kunnen worden bekomen. Ook de voorgelegde taskara's van u, uw broer, uw vader en uw oom kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. De taskara's bevatten immers enkel persoonlijke informatie over uw identiteit en herkomst die in deze beslissing niet wordt betwist. Betreffende de door u voorgelegde dreigbrief wordt verwezen naar bovenstaande conclusies waarin gesteld wordt dat de dreigbrief zou volgen op feiten waar geen geloof aan gehecht kan worden en dat de datering van de brief niet consistent is met de andere tijdsaanduidingen in uw relaas.

Tot slot legt u een medisch document voor dat melding maakt van een opname in het 'Grand Hôpital de Charleroi' van 16.07.2021 tot 12.08.2021 omwille van een mogelijk geval van tuberculose. Ook dit document wijzigt niets aan bovenstaande appreciatie. Voor de beoordeling van louter medische elementen dient u zich te richten tot de geëigende procedure, nl machtiging tot verblijf omwille van 9ter van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/CountryGuidanceAfghanistan2021.pdf>) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban

op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en

burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze

reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de politieke situatie in Afghanistan instabiel is en dat dit door verwerende partij ook erkend wordt. Onder verwijzing naar persartikels betoogt verzoeker dat vlak na de overname de Taliban gematigde taal sprak bij monde van haar woordvoerder en zich engageerde voor het respecteren van vrouwenrechten en amnestie voor allen die voor de Amerikanen of de door het Westen gesteunde Afghaanse overheid hebben gewerkt, maar dat dit al snel holle woorden bleken en dat door verschillende onafhankelijke bronnen reeds ontelbare extralegale moorden en vervolgingen werden gerapporteerd. Hij citeert daarbij volgende bronnen: “UN News, *Afghanistan: Humanitarian crisis threatens basic human rights*, 14-12-2021” (internetlink); The Guardian, “*Is it a crime to study?: outcry as Taliban bar girls from secondary schools*, 23-03-2022”. Dit toont volgens verzoeker aan dat van een gematigde Taliban geen sprake is en dat universele mensenrechten in Afghanistan niet worden gerespecteerd. Hij wijst op een in die zin bijzonder onrustwekkend eerder bericht van eind augustus 2021 van de woordvoerder van de Taliban waarin hij aankondigde dat de Taliban de Afghanen die zouden terugkeren na een weigering van hun asielaanvraag in Europa zouden vervolgen en dat er geen enkele reden is om te twifelen aan de waarachtigheid van de bron en de verklaring die volgens verzoeker een begin van bewijs vormt van een reëel risico op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan (InfoMigrant, *Un porte-parole taliban affirme que les Afghans expulsés d'Europe seront "traduits en justice"*, 31-08-2021 (internetlink); Kronen Zeitung, *Wir nehmen eure straffälligen Asylwerber zurück!*, 30-08-2021 (internetlink)). Hij wijst er op dat in een situatie waarin de Taliban blijk geeft van een terugkeer naar het schrikbewind van de jaren negentig de nood aan internationale bescherming ruim dient te worden geïnterpreteerd en dat verzoeker het voordeel van de twijfel dient te genieten.

Vervolgens gaat verzoeker in op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en de beoordeling van willekeurig geweld in het licht van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan precair blijft en dat niet alleen IS actief blijft in verschillende regio's in Afghanistan maar dat er ook over het hele land nog vele IED's liggen die nog steeds voor onveilige wegen en burgerslachtoffers zorgen. Verder is de Taliban momenteel niet bij machte om de non-state armed groups (NSAG) waaronder IS op hun grondgebied efficiënt te bestrijden, waardoor het willekeurig geweld nog steeds veel slachtoffers maakt. Verzoeker wijst er op dat de aanwezigheid van verschillende NSAG's en het gebrek aan gecentraliseerd leiderschap van de Taliban maken dat er nog steeds veel willekeurig geweld is in Afghanistan. In de periode van midden augustus 2021 tot februari 2022 zijn reeds 1153 (geregistreerde) burgerslachtoffers gevallen ingevolge willekeurig geweld. Het eigenlijke aantal ligt ongetwijfeld nog veel hoger. Gelet op de uiterst volatiele politieke en uiterst fragiele economische en humanitaire situatie in Afghanistan, dient de nood aan internationale bescherming zo ruim mogelijk te worden geïnterpreteerd. Verzoeker citeert daarbij uit ASYLOS, “*Afghanistan: COI Repository*, 01-09-2021 – 30-03-2022”, p. 24, 22, 21,15-16.

Verzoeker gaat vervolgens in op de humanitaire crisis in Afghanistan en de beoordeling ervan in het licht van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat sinds de machtsovername door de Taliban in augustus 2021 er een ernstige humanitaire crisis gaande is in Afghanistan als gevolg van het gebrek aan toegang tot voedsel, droogte, internationale sancties en werkloosheid. Hij wijst er op dat in september en oktober 2021 bijna de helft van de totale bevolking, 18, 8 miljoen Afghanen in hoge voedselnood zijn en dat 6,8 miljoen Afghanen op de rand van de uithongering stonden. Hij citeert vervolgens uit “EASO, *Afghanistan Country Focus, COI Report*”, beschikbaar via: https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, p. 66 – 67. Verzoeker stelt dat het aantal Afghanen in acute hongersnood blijft stijgen en dat het voormelde rapport melding maakt van 22, 8 miljoen Afghanen in een IPC phase 3 of hoger en minstens 6, 8 miljoen in IPC phase 4. Hij citeert uit “*IPC, Technical Manual Version 3.1 – Evidence and Standards for better food security and nutrition decisions*” beschikbaar via: https://www.ipcinfo.org/fileadmin/user_upload/ipcinfo/manual/IPC_Technical_Manual_3_Final.pdf, p. 35” en stelt dat mensen die zich in IPC phase 4 bevinden imminent gevaar lopen voor hun leven en bij gebrek aan voedsel ook bijvoorbeeld zaden eten die zouden moeten dienen voor de volgende oogst, zodat de situatie blijft verergeren (idem, p. 34). Hij wijst er vervolgens op dat Human Rights Watch midden maart 2022 opnieuw aan de alarmbel trok om de humanitaire crisis in Afghanistan onder de aandacht te brengen (Human Rights Watch, *Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis*, 17-03-2022, beschikbaar via: <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-running-out-addressafghanistans-hunger-crisis>) en dat de speciale gezant van de VN op 15 maart 2022 nog verklaarde dat minstens 95 % van de Afghaanse bevolking te weinig eet en de humanitaire crisis in Afghanistan omschreef als een crisis van ongeziene proporties (Dr. Ramiz Alakbarov, Statement 15-03-2022, beschikbaar via: https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/UN_RCHC_STATEMENT_AFGHANISTAN_FOOD_INSECURITY_AND_MALNUTRITION_CRISIS_15MARCH2022.pdf). Er zijn verder verschillende publicaties over wanhopige gezinnen die hun baby's, dochters of organen verkopen in ruil voor voedsel

en verzoeker wijst er op dat World Vision zich genoodzaakt zag om een noodfonds te creëren om te voorkomen dat families hun kinderen verkopen (Aljazeera, *In Afghanistan, 'people selling babies, young girls to survive'*, 31-03-2022, beschikbaar via: <https://www.aljazeera.com/news/2022/3/31/afghanistanfaces-hunger-crisis-of-unparalleled-proportions>; NZ Herald, *Afghanistan famine: Parents sell children for food, says World Vision*, beschikbaar via: <https://www.nzherald.co.nz/world/afghanistan-famine-parents-sell-children-for-food-says-world-vision/5QLJX5M6BQYLXDERJWXE7Q3OZ4/>; World Vision, *Hunger crisis forces Afghan parents to sell children for food*, 22-12-2021, beschikbaar via: <https://www.worldvision.org/disaster-relief-news-stories/afghan-families>). Verzoeker betwist vervolgens de stelling van verwerende partij dat de humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg is van gedragingen te wijten aan derden, maar veeleer een resultaat is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Verzoeker stelt dat de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming een brede vorm van internationale bescherming beoogt voor mensen wiens herkomstland of land van gewoonlijk verblijf deze bescherming niet verstrekt en citeert overwegingen 6 en 25 van deze richtlijn en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan inderdaad te wijten is aan een complexe wisselwerking tussen verschillende actoren en dat de oorzaken van de huidige crisis helder worden uitgelegd in het rapport Human Rights Watch, *"Afghanistan: Economic Roots of the Humanitarian Crisis"*, 01-03-2022 (internetlink). Verzoeker citeert enkele passages uit het rapport en stelt dat uit de conclusie van Human Rights Watch duidelijk blijkt dat wel degelijk derden verantwoordelijk zijn voor de humanitaire crisis in Afghanistan. Hij citeert vervolgens de aanbevelingen van Human Rights Watch in dit rapport en betoogt dat de Taliban lang heeft gestreden om de macht in Afghanistan te kunnen opnemen en vooral gefocust lijken op het implementeren van hun schrikbewind zoals tijdens hun vorige regeerperiode. De Taliban schendt daarbij fundamentele mensenrechten, zoals hierboven beschreven, en staat weigerachtig tegenover hulp van internationale organisaties. Het laat dan ook geen twijfel dat het gedrag van de Taliban de hoofdoorzaak is van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan volgens verzoeker. Verzoeker besluit dat in weerwil van de motivering van verwerende partij de huidige humanitaire crisis in Afghanistan wel degelijk onder het toepassingsveld van artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet valt.

Op grond van het voorgaande vraagt verzoeker hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt een kopie van de bestreden beslissing en de beslissing van de voorzitter BJB volledige kosteloosheid toe aan het verzoekschrift.

3. Nota verwerende partij

3.1. Verwerende partij legt op 28 april 2022 een Nota verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure neer waarin zij antwoordt op de middelen in het verzoekschrift.

4. Aanvullende nota's

4.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 6 februari 2023 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 (papieren versie in bijlage); (3) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_S

[ocio Economic Indicators Forcuz Kabul Citry Mazar Sharif](#); (7) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, (8) EUAA COI “Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en (9) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>.

4.2. Verzoeker legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer d.d. 14 februari 2023 waarin hij betoogt dat hij wegens zijn gezondheidstoestand een tijd arbeidsongeschikt is geweest, maar dat hij is gaan werken vanaf hij dit kon. Daarbij wijst hij erop dat hij een risico op vervolging wegens verwestering zou kennen bij terugkeer naar Afghanistan gezien hij al twee jaar in België verblijft, zijn lange afwezigheid uit Afghanistan en zijn pogingen om zich te integreren in België. Ook betoogt hij dat dit risico noch onderzocht, noch gemotiveerd werd in de bestreden beslissing. Ter staving van dit betoog brengt hij volgende nieuwe stukken ter kennis: (1) een medisch attest en, (2) prestatiefiches met betrekking tot zijn arbeid in de landbouwsector.

5. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

7.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming legt hij kopieën van zijn eigen taskara, vergezeld van een vertaling naar het Engels, en de taskara's van zijn broer, vader en oom neer (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 & 2). De Raad stelt vast dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist wordt door verwerende partij. Evenmin wordt door verwerende partij betwist dat verzoeker afkomstig is uit Moheb Khel, een subdorp van Meshwani, gelegen in het district Tagab in de provincie Kapisa.

7.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban. De kern van het asielrelaas kan als volgt worden samengevat. Volgens zijn verklaringen had verzoeker een schoenwinkel die hij samen met zijn jongere broer open hield. Op een avond werd verzoeker toen hij terug thuis kwam van zijn werk in de winkel, aangesproken door twee talibanleden met bedekt gezicht.

Deze vroegen verzoeker om mee te komen naar de moskee en ofwel bommen te plaatsen bij bruggen op zijn weg naar het werk ofwel de wapens op te nemen. Verzoeker weigerde dit. Toen hij de volgende ochtend samen met zijn broer naar zijn winkel wou vertrekken werd hij tegengehouden door vier talibanstrijders die hem wederom vroegen om mee te gaan. Verzoeker weigerde een tweede maal. Hierop vielen de talibanstrijders verzoeker aan waardoor een van zijn tanden brak. Een oude vrouw uit het dorp trachtte verzoeker te beschermen waarop ook zij werd aangevallen. Hierdoor kwamen andere dorpelingen tussen beiden en scheidden verzoeker en zijn broer van de talibanstrijders. Verzoeker bleef hierna op aanraden van anderen binnenshuis. Diezelfde dag kreeg verzoeker thuis een dreigbrief van de taliban waarmee deze meldden dat ze verzoeker zouden vermoorden omdat hij hun verzoek had geweigerd en verzoeker bevolen werd zich bij hun aan te dienen. Hierop contacteerde verzoekers oom een smokkelaar en verlieten verzoeker en zijn broer Afghanistan. In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker gedood te zullen worden door de taliban.

7.4. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, verzoekers verklaringen, het verzoekschrift, de aanvullende nota's, de beschikbare landeninformatie, en rekening houdend met de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem aangehaalde problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Moheb Khel niet aannemelijk maakt.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker, gelet op de beschikbare landeninformatie met betrekking tot rekrutering door de taliban, niet aannemelijk maakt dat hij het voorwerp is geweest van een poging tot gedwongen inlijving door de taliban. Uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot rekrutering door de taliban voor de machtsovername blijkt immers dat de taliban meestal werkloze mannen uit rurale gebieden van Pashtun origine rekruteerden in de madrassa's en dat er geen gebrek was aan vrijwilligers (EUAA *Country Guidance*, p. 69). Religieuze overtuiging was een belangrijke drijfveer voor rekrutering door de taliban maar ook woede als gevolg van onrechtvaardigheid, oppositie tegen de Afghaanse regering en buitenlandse troepen speelden ook een belangrijke rol (EASO, *Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups*, september 2016, p. 21). Volgens experts worden in Afghaanse sociale structuren beslissingen genomen door het hoofd van de familie, de stamoudsten en gemeenschapsleiders en wordt de beslissing om strijders te mobiliseren door hen genomen (EASO, p. 22). Andere experts wijzen er op dat er druk is in bepaalde omstandigheden om toe te treden of zelfs dwang, maar dat dit niet altijd gewelddadig is en dat het toepassen van gedwongen rekruteringsstrategieën vaak bepaald wordt door de omstandigheden. In gebieden waar de taliban gezien werd als de overwinnaar hadden ze veel vrijwilligers en was er ook geen behoefte om over te gaan tot gedwongen rekrutering. Maar in gebieden waar ze een tekort aan strijders hadden, was er een grotere nood aan nieuwe rekruten. Toch wordt het gebruik van geweld of dwang voor rekrutering uitzonderlijk geacht (EASO, p. 22). Uit de informatie blijkt verder dat ook werd overgegaan tot persoonlijke en directe pogingen om mensen te overtuigen van de ideologie en het wereldbeeld van de beweging te steunen. Dergelijke pogingen vinden vaak plaats in moskeeën in Afghanistan en madrassa's in Pakistan, maar ook in Afghanistan zouden madrassa's gebruikt zijn als centrale plaatsen voor dergelijke activiteiten. Tenslotte blijkt uit de beschikbare landeninformatie ook dat de consequenties van het weigeren toe te treden tot de taliban zeer ernstig konden zijn en wordt melding gemaakt van gevallen waarin personen die weigerden in te gaan op de rekrutering werden gedood. Hieruit volgt dat volgens de beschikbare landeninformatie voor de machtsovername gedwongen rekrutering door de taliban eerder uitzonderlijk voorkwam en de mate waarin ertoe werd overgegaan afhing van de concrete omstandigheden. Bij de geloofwaardigheidsbeoordeling van een relaas gebaseerd op gedwongen rekrutering door de taliban moet dan ook rekening gehouden worden met het uitzonderlijke karakter hiervan en dienen verzoekers verklaringen mede in dit licht beoordeeld te worden.

In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat de door verzoeker beschreven manier waarop de taliban zou hebben geprobeerd om verzoeker in te lijven, met name zonder enige voorgeschiedenis aan verzoeker komen vragen om een concrete opdracht, met name het plaatsen van bommen onder bruggen, uit te voeren voor hem, weinig gelijkenis vertoont met de rekruteringsmethoden zoals die blijken uit de landeninformatie. De Raad stelt daarbij bijkomend vast dat waar zoals aangehaald de taliban slechts overgingen tot gedwongen rekrutering uitzonderlijke gevallen, en met name in geval van een tekort aan strijders, *in casu* dit niet het geval lijkt geweest te zijn aangezien verzoeker verklaarde dat de taliban het hele dorp onder controle hadden en dat veel dorpelingen en mensen uit de regio al leden waren van de taliban (notities PO, p. 17 & 29). Dat ook verzoekers familie na zijn vertrek geen enkel probleem zou gekend hebben met de taliban is gezien de voorgaande informatie eens te meer opmerkelijk (notities PO, p. 12-13). Hoewel gedwongen rekrutering niet uitgesloten was, doen deze vaststellingen met betrekking tot de door verzoeker geschetste context waarin de rekrutering zou hebben plaatsgevonden reeds ernstige twijfels rijzen gelet op de voormelde landeninformatie.

Vooreerst stelt de Raad, in navolging van verwerende partij, vast dat verzoekers verklaringen op een aantal punten dermate opmerkelijk en onwaarschijnlijk zijn dat zij de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondermijnen. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) verzoekers relaas aan geloofwaardigheid inboet doordat hij bij de DVZ, in tegenstelling tot bij het CGVS, niets zei over het verzoek van de taliban dat hij bommen zou plaatsen bij bruggen (administratief dossier, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; notities PO, p. 26). Dat verzoeker bij de DVZ hierover niets zei terwijl uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat deze concrete opdracht de belangrijkste reden was waarom de taliban hem vroegen mee te werken is opmerkelijk en hoogst onaannemelijk indien verzoeker daadwerkelijk om die reden door de taliban zou zijn gevraagd, nu het om een kernelement in zijn vluchtrelaas gaat;

(ii) het niet plausibel is dat de taliban een dergelijke opdracht als het plaatsen van bommen onder een brug zouden toevertrouwen aan een persoon die ze nog nooit gecontacteerd hebben en waarvan ze niet weten of hij betrouwbaar is. Dit is ook niet plausibel aangezien verzoeker geen enkele ervaring met explosieven heeft. Ook kan vermoed worden dat vermits de taliban volgens zijn verklaringen veel volgelingen hadden in verzoekers dorp zij beroep zouden kunnen doen op personen die zij wel kennen en die zich ook regelmatig naar de Tamir bazar verplaatsten. Daarenboven is het hoogst opmerkelijk dat de taliban verzoeker nog steeds zouden vertrouwen om bommen te gaan plaatsen de dag nadat hij hun verzoek volkomen naast zich neer had gelegd;

(iii) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij een oproep zou hebben gekregen om een concrete opdracht voor hen uit te voeren of zich bij hen aan te sluiten, evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerdde aanval op 26 september 2019;

(iv) verzoekers verklaringen met betrekking tot de ontvangen dreigbrief niet overtuigen daar het ten eerste niet aannemelijk is dat de taliban gepoogd zouden hebben verzoeker te rekruteren en ten tweede deze verklaringen ook niet overeenkomen met de datering van de brief, nu uit de vertaling blijkt dat de brief dateert van 26 oktober 2019, terwijl verzoeker bij het CGVS specifiek verklaarde dat de brief toekwam op 26 september 2019, dezelfde dag van de aanval en twee dagen voor zijn vertrek uit het land en bij de DVZ verklaarde dat hij Afghanistan verliet op 2 of 3 oktober 2019 (administratief dossier, map documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 4; notities PO, p. 21, 30 & 32; verklaring DVZ, punt 32).

Daarbij wordt overwogen dat volgens zijn verklaringen alle vervolgingsfeiten zich in twee dagen voor zijn vertrek op 28/09/2019 zouden hebben afgespeeld en dat het gaat om een verschil van een maand tussen de datum van zijn vertrek uit Afghanistan en de datum waarop hij de brief kreeg en dat dit des te opvallender is wanneer rekening gehouden wordt met het gegeven dat verzoeker als Afghaan vertrouwd is met de Gregoriaanse kalender hetgeen blijkt uit het feit dat hij deze tijdens zijn persoonlijk onderhoud steeds gebruikte en hij steeds specifieke tijdsaanduidingen geeft. Deze vaststelling doet verder ook in ernstige mate afbreuk aan de bewijskracht van de brief.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen poging onderneemt om deze motieven, die hun grondslag vinden in het administratief dossier, pertinent en correct zijn en de kern van zijn vluchtrelaas betreffen, te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen. Deze blijven dan ook onverkort overeind.

Verder stelt de Raad vast dat de documenten die verzoeker neerlegt ter staving van de aangehaalde feiten niet van die aard zijn dat ze voorgaande analyse kunnen ombuigen. Uit de foto die verzoeker neerlegt waarop hij afgebeeld staat met een gebroken tand kan niet afgeleid worden hoe deze tand is gebroken of wanneer dit is gebeurd. Op grond hiervan kan dus niet besloten worden dat de verzoekers tand gebroken werd tijdens een gevecht met talibanleden. De dreigbrief van de taliban kan evenmin anders doen oordelen. Zoals reeds aangehaald stemt de datum van de brief niet overeen met verzoekers verklaringen over wanneer hij deze zou hebben ontvangen en stelt de Raad vast dat uit de beschikbare landeninformatie ook blijkt dat zulke dreigbrieven uit Afghanistan een zeer relatieve bewijswaarde hebben gezien deze zeer eenvoudig na te maken zijn (COI Focus *Afghanistan: corruptie en documentenfraude*, p. 28). Bijkomend stelt de Raad ook vast dat blijkens de vertaling door de tolk van deze brief enkel in zeer algemene en vrij stereotiepe bewoordingen wordt gesteld dat: *“we zeggen u serieus dat we het voordien al gezegd hebben en dat je de regels niet gevolgd hebt. Met deze brief, als je je niet presenteert, zal de mujahedeer naar je zoeken. En als ze je arresteren, zal u onze reactie zien. En je hebt het recht niet om te klagen”* (notities PO, p. 22). Hieruit kan niet afgeleid worden voor welke feiten verzoeker zou gezocht worden. Deze brief kan dan ook niet dienen om verzoekers relaas te staven laat staan dat deze zou kunnen dienen om een ander licht te werpen op de voorgaande vaststellingen. Hetzelfde geldt voor de brief van verzoeker aan het district centrum, die eveneens werd vertaald tijdens het persoonlijk onderhoud en waaruit blijkt dat verzoeker verslag geeft van de feiten, met inbegrip van het feit dat hij op 28/9/2019 een brief van de taliban heeft gekregen waarin stond dat hij hen moest vervoegen en *“met deze brief wil ik jullie erkenning van de dreigbrief vragen”* en het antwoord van het districtscentrum waarin wordt gesteld dat het probleem van verzoeker erkend wordt en dat de brief van de taliban is (notities PO, p. 22). Hieruit kan enkel worden afgeleid dat de opsteller van de brief verzoekers verklaringen bevestigt op diens vraag. In het licht van de reeds aangehaalde landeninformatie waaruit blijkt dat Afghaanse documenten een relatieve bewijswaarde hebben daar valse documenten makkelijk te verkrijgen zijn, kan ook dit document geen ander licht werpen op bovenstaande analyse. De Raad stelt in dit verband ook vast dat verzoeker ook de beoordeling door verwerende partij van de door verzoeker neergelegde documenten volledig ongemoeid laat.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten voor zijn vertrek uit Afghanistan, gelet op zijn verklaringen en de door hem neergelegde documenten beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. De Raad stelt bijgevolg vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

7.5. Verzoeker beroept zich in zijn aanvullende nota verder op een vrees voor vervolging omwille van zijn verwesterd profiel. Hij betoogt dat hij inmiddels al meer dan twee jaar in België verblijft, langdurig afwezig is geweest uit Afghanistan en pogingen heeft ondernomen om zich te integreren in België en dat bijgevolg het risico op vervolging wegens verwestering moet worden onderzocht. Hij verwijst daartoe naar zijn

medische attesten, waardoor hij een tijdlang ongeschikt was voor de arbeidsmarkt en zijn werk en prestatiefiches.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het

Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid: (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*". Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen,

de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaard heeft dat hij geboren is op 19 maart 2001 en dat hij ten tijde van zijn verklaringen bij de DVZ in 2021 twintig jaar oud was (verklaring DVZ, punt 4). Hieruit kan dan ook genoegzaam afgeleid worden dat verzoeker ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan in september of oktober 2019 meerderjarig was. Verder blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker van origine Pashtou en een Soennitische moslim is (verklaring DVZ, punt 6d; notities NPO, p. 6). Hieruit blijkt in elk geval dat verzoeker zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gekend en hij behoort een ethische en religieuze groep die dominant is in Afghanistan en een ethnische groep die een van de meest voorkomende is in verzoekers regio van herkomst Kapisa (EUAA, *Afghanistan Security Situation*, August 2022, p. 137), na de machtsovername door de taliban.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota verwijst naar zijn verblijf van meer dan twee jaar in België en zijn pogingen tot integratie, stelt de Raad vast dat dit *in casu* hieruit niet kan blijken dat in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van daadwerkelijke verwestering of dat op basis van dit verblijf hij in geval van terugkeer naar België als verwesterd zal worden beschouwd. Uit niets kan blijken dat in hoofde van verzoeker sprake is van kenmerken, gedragingen of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van verzoeker dat van hem niet kan worden verlangd dat hij deze opgeeft, noch dat hij niet langer in staat zou zijn zich aan te passen aan de in Afghanistan vigerende regels, sociale en religieuze voorschriften en gebruiken. De door verzoeker bij aanvullende nota neergelegde werkfiches, tonen aan dat hij momenteel in de tuinbouwsector werkzaam is en dat hij zich inschakelt in de arbeidsmarkt, maar hieruit kan niet blijken dat hij omwille van deze activiteiten in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden beschouwd of als iemand die de sociale normen heeft overschreden en daarom als niet-islamitisch zal worden beschouwd. Waar verzoeker nog verwijst naar zijn medisch attest waaruit blijkt dat hij tuberculose heeft gehad om aan te tonen dat hij gedurende een tijd niet beschikbaar was voor de arbeidsmarkt, kan dit geen ander licht werpen op het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat uit zijn activiteiten geen verwestering blijkt noch dat hij daarom als verwesterd zal worden beschouwd als iemand die morele of religieuze codes heeft overschreden. De Raad wijst er verder op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen en dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verzoeker reikt gedurende de procedure ter behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij nog regelmatig contact heeft met zijn oom in Afghanistan (notities PO, p. 7).

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan als verwesterd zal worden beschouwd omwille van zijn verblijf of zijn activiteiten in België of buiten Afghanistan noch dat hij zal worden beschouwd als een persoon die sociale of religieuze normen heeft overschreden.

In zoverre verzoeker verwijst naar persberichten over de verklaringen van de woordvoerder van de taliban onmiddellijk na de machtsovername en waarin een strenge interpretatie van de sharia wordt vooropgesteld, wordt niet betwist dat de taliban er een strikte interpretatie van de sharia toepast en dat dit

ook tot mensenrechtenschendingen leidt. Uit de beschikbare landeninformatie kan evenwel niet worden afgeleid dat sprake is van groepsvervolging in Afghanistan of dat elke Afghaanse jonge man in geval van terugkeer vervolging of ernstige schade riskeert louter omwille van zijn verblijf in een westers land.

Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat verzoeker zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure in de Vreemdelingenwet.

7.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland.

8.3. In zoverre verzoeker zich in het verzoekschrift baseert op de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden: Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat

bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

De door verzoeker aangebrachte informatie met betrekking tot de humanitaire en economische crisis in Afghanistan en zijn betoog ter zake kan niet tot een andere conclusie leiden. Verzoeker benadrukt de uiterst precare humanitaire omstandigheden waarmee Afghanen actueel worden geconfronteerd en de afschuwelijke consequenties daarvan, waaronder het uithuwelijken van kinderen en het verkopen van organen door wanhopige gezinnen en verwijst daarvoor naar een persbericht van Human Rights Watch, van 1 maart 2022. Hij stelt dat hieruit blijkt dat “*derden*” wel degelijk verantwoordelijk zijn voor de humanitaire crisis in Afghanistan. De Raad ontkent geenszins dat de humanitaire situatie in Afghanistan momenteel zeer prangend is en dat velen met voedselonzeekerheid kampen en zelfs met hongersnood bedreigd worden. Verzoekers op het nieuwsbericht van Human Rights Watch gebaseerde stelling dat deze wel degelijk veroorzaakt wordt door het beleid en de mensenrechtenschendingen door de taliban en hun weigering om compromissen te sluiten, waardoor donoren om begrijpelijke redenen terughoudend zijn om steun te verlenen en internationale sancties worden opgelegd, kan, gelet op bovenstaande analyse niet worden bijgetreden. De internationale sancties worden immers door de internationale gemeenschap opgelegd aan de taliban regering en individuele taliban leden en niet aan de Afgaanse bevolking en al zeker niet aan verzoeker. Zo de Afgaanse bevolking hier inderdaad mee indirect het slachtoffer van wordt, kan evenwel niet worden gesteld dat de internationale instellingen en landen die

deze sancties opleggen de intentie hebben om het Afghaanse volk te treffen. De redenen waarom deze sancties worden opgelegd aan de taliban kunnen als dusdanig niet volstaan om te stellen dat de situatie van extreme armoede waaraan verzoeker beweert te zullen worden blootgesteld en die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt geviséerd. De mensenrechtenschendingen waaraan de Taliban zich schuldig maakt zijn er immers niet op gericht om de Afghaanse bevolking in extreme armoede te doen belanden en moeten beoordeeld worden in de context van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

8.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker brengt evenmin actuele informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift immers naar informatie die minder recent of gelijklopend is aan de informatie gebruikt in de voorgaande analyse. Hiermee weet hij dan ook geen ander licht te werpen op de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kapisa. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou

lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023. Verzoeker brengt geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico verbonden aan het willekeurig geweld in zijn regio van herkomst verhogen, noch kunnen deze blijken uit het rechtsplegingsdossier.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

9. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET